

Scénář: pan Václav Mikoláš – Skauting v Líbeznicích (nar. 8.3. 1952 v Líbeznicích)

Kuba: Václav Mikoláš se narodil 8. března roku 1952 v Líbeznicích. Jeho tatínek zemřel v roce 1963. V 11 letech tak pan Mikoláš zůstal se svou maminkou a dalšími dvěma sourozenci sám. Své dětství prožil v Líbeznicích. Poté se vyučil v Avii a žil nějaký čas v Praze, kde také pracoval. (42 sec.)

Tonička: Lásku ke skautu v něm vzbudil tatínek. (3 sec.)

VM: 25:10 – 25: 29 (19 sec.)

Táta vlastně skautoval, jezdil se svou partou, jezdil na kolách do Českého ráje, spousta fotek, spousta takových věcí, který po tátovi zůstaly, člověk byl motivovanej.

Ditka: Tatínek pana Mikoláše skaut v Líbeznicích po druhé světové válce znovu zakládal.

VM: 10:50 – 11:18 (28 sec.)

Táta chodil do skauta ve 47 roce, dělal tam vedoucího a víte, že ta skautská organizace od 45 znovu vznikla, obnovila se a byla do 47, táta tam vedl kluky a tábor v Jizerských horách, no a potom 47 byl skauting zakázanej

Michal:

Skauting se totiž nelíbil ani komunistickému režimu.

Mimo jiné proto, že vede ke svobodnému myšlení, dobročinnosti a samostatnosti.

Václav Mikoláš šel ve stopách svého otce a sám skauta obnovoval rovnou dvakrát – poprvé v roce 68, v období pražského jara. Doufal, že už to bude napořád. VM: 12:20 – 12:28 (8 sec.)

V tom 69 a 70 to byly poslední dva tábory, které jsme udělali, protože v roce 70 byl skauting opět zakázán

Michal: Podruhé to bylo v roce 1990.(9 sec.)

VM: 12:33 – 12: 39 (6 sec.)

Kdy byl v 89 skauting po 20 letech už potřetí obnovenej

Matyáš: Spolu s panem Mikolášem se na tom podíleli tři jeho kamarádi ze skautu z šedesátých let. Mimo jiné hledali vhodné místo pro první skautské tábory. To našli nedaleko Hradčan v Ralsku, kde do té doby sídlila a cvičila Sovětská vojska.

(20 sec.)

VM: 24:10 – 24:42 (32 sec.)

Ten tábor se vyznačoval tím, že byl na místech dopadu dělostřeleckých granátů, nahoře byl svah a tam bylo odpaliště z těch děl, a tam byl svah a pod tím svahem jsme měli tábor a tam, co byla vesnice, ti lidé utíkali pryč, protože tam měli rozstřílený střechy

Tonička: Nakonec se vrátil do Líbeznic, kde žije dodnes a stal se tam čestným občanem. A v čem vidí největší rozdíl mezi dětmi za svého dětství a dnes? (8 sec.)

VM: 1:07:22 – 1:07:35 (15 sec.)

Tenkrát jsme se učili jenom rusky, no a do té ciziny západní, tak to moc se nedalo a vy ten svět máte teď otevřenější, jak se říká plně.